

MEGEMLEKEZÉS

„A tiszta nomád, áttetsző, mint a forrás, egyszerű, mint szélben a fű; testvéries, nagy-lelkű, egyenes szív!”

(Artur Lundkvist)

1993. március 14-én meghalt Takács István a Népvándorlás kor fiatal kutatói közösségének tagja. Negyven éves volt.

Pályafutását az érettségi után, Matolcsi János asszisztenseként kezdte a Magyar Mezőgazdasági Múzeumban, ahol szívós munkával sajátította el szakmánk gyakorlati fogásait a Csonttár gyűjteményének leltározása és rendszerzése során. Nemzedékünk több archeozoológusához hasonlóan, mestere tanácsára István is halcsontok határozásával kezdett foglalkozni. Ezirányú kutatómunkáját már megalapozta az a mérnöki oklevél, amelyet időközben a Szarvasi Mezőgazdasági Főiskolán szerzett. Diplomamunkáját új szakmai érdeklődése jegyében a harcsa növekedéséről írta.

Matolcsi János tíz esztendeje bekövetkezett halála után a Csonttár vezetése Istvánra hárult. Ekkor már nagyobb ásatások csontanyagán is önállóan dolgozott, a nyolcvanas évek közepére pedig elfoglalhatta méltó helyét a Nemzetközi Archaeozoológiai Tanács halcsontokkal foglalkozó munkacsoportjában. Kemény munkával fejlesztett német és angol nyelvtudásának is köszönhetően immár egy szélesebb, európai kutatóközösség hasznos és közkedvelt tagjává vált.

István nagykorú éveit a Mezőgazdasági Múzeum Csonttárának szentelte. Matolcsi János örökségét tudatosan vállalva mindenkor munkahelye érdekeit tartotta szem előtt. Több mint két évtized személyes és közéleti tapasztalataival tarsolyában vállalta el a Múzeum főigazgató-helyettesi munkakörét 1992 decemberében.

Istvánt lelkiismeretességéért, segítőkészségéért, egyenes jelleméért mindnyájan szerttük. Túl későn kell rádöbbernünk azonban arra, hogy a környezetében fenyegetően halmozódó konfliktusok éppen e jó tulajdonságai miatt terhelték túl végzetesen.

Osztozunk családjá és közeli barátai fájdalmában.